

WILHELM EISENREICH
ALFRED HANDEL
UTE E. ZIMMER

DETERMINATOR DE PLANTE ȘI ANIMALE

Introducere

Acest determinant prezintă o selecție dintre cele mai frecvente și cele mai cunoscute specii de animale și plante din Europa Centrală. Grupele din care acestea fac parte sunt simbolizate prin pictograme sugestive atât pe paginile corespunzătoare ale cărții cât și în cuprins. În cele ce urmează, ele vor fi prezentate și caracterizate pe scurt.

Ciupercile formează un regn aparte, pe lângă plante și animale; nu au clorofilă și, drept urmare, nu își obțin energia din lumina soarelui, ci prin extragerea de substanțe nutritive din sol și lemn. Trăiesc ascunse și formează o rețea de fire (miceliu). Vizibil cu ochiul liber este numai carpozomul (corp de fructificație cu spori care servesc înmulțirii) acestora, care poate fi sub formă de tuburi, lamele sau alte forme.

Lichenii sunt comunități simbiotice dintre o ciupercă și unul sau mai mulți parteneri cu fotosinteză, de cele mai multe ori alge verzi sau albastre.

Mușchiile și ferigile sunt, la fel ca și ciupercile, criptogame (plante care se reproduc prin spori), lipsindu-le florile.

Spre deosebire de aceste grupe de plante foarte vechi în istoria Pământului, **copacii și arbuștii**, precum și **plantele erbacee cu flori**, fac parte din marea grupă de plante a spermatofitelor, care se înmulțesc prin semințe. Coniferele, mai primitive din punct de vedere evoluționist, sunt caracterizate prin frunzele sub formă de ace, precum și prin florile unisexuate fără periant remarcabil; sunt gimnosperme; acestea se deosebesc de angiospermele mai evoluat, printre care se numără și foioasele (copaci, arbuști și arbuști mici) și **plantele erbacee cu flori**.

Florile acestora pot fi unisexuate sau bisexuate, simple sau cuprinse în inflorescențe.

Spre deosebire de copaci, plantele erbacee cu flori nu prezintă aproape niciodată fragmente de plante lignificate.

Pentru a facilita căutarea acestora, în determinant sunt clasificate după culoarea și simetria florilor.

Încrengătura celenteratelor cuprinde animale inferioare cu corpul format dintr-o singură cavitate, împărțită în mai multe nișe. Cu descrierea sumară a acestora se deschide partea a doua a determinantului, rezervată regnului animal.

Spre deosebire de celenterate, corpul **moluștelor** se împarte în cap - picior - sac visceral. Corpul **bivalvelor**, care trăiesc în mare sau în apă dulce, este de cele mai multe ori aplatizat și delimitat de un înveliș format din două părți articulate. **Gastropodele** se găsesc în mare, în apă dulce și pe uscat; sacul lor visceral suferă deseori o răsucire caracteristică, reflectată și în înveliș.

În grupul uriaș al artropodelor, **viermii** se remarcă printr-o articulare interioară și exterioară destul de uniformă a corpului; ele populează mările, resursele de apă dulce și pământul.

Artropodele se caracterizează printr-o structură inegală exterioară, cu extremități articulate în mod diferit, de unde provine și denumirea lor. Pentru ilustrarea diversității în ceea ce privește configurația corpului, sunt descriși reprezentanți ai **crustaceelor, miriapodelor și arahnidelor** (tipice pentru acestea sunt 4 perechi de picioare cu care se deplasează!).

Insectele, clasa de animale cu cele mai multe specii, prezintă, în ciuda modificărilor complexe suferite, aceeași organizare a corpului în zona capului, toracelui și abdomenului. Caracteristice sunt 3 perechi de picioare cu care se deplasează, care sunt prinse de torace, la fel ca și aripile, precum și exoscheletul dur al corpului, din chitină. De-a lungul timpului, insectele au cunoscut două căi diferite de evoluție: în cazul lăcustelor, heteropterelor, cicadelor, insecta crește, trecând prin stadii larvare similare (dezvoltare incompletă), în timp ce larva libelulelor, coleopterelor, himenopterelor (furnici, viespi, bondari, albine), dipterelor (țânțari și muște), fluturilor se transformă în pupă la sfârșitul creșterii sale, trecând printr-o metamorfoză completă pentru a deveni insectă. Ultima grupă a nevertebratelor o constituie **echinodermele**, care de cele mai multe ori au o simetrie radială cu 5 raze și care trăiesc în mări și oceane. În pielea lor sunt încorporate, în mod caracteristic, elemente de schelet calcaros, de exemplu, cu ace.

Urmează vertebratele: **peștii** se împart în pești cartilaginoși și pești osoși, dintre care sunt descriși reprezentanți ai peștilor marini și ai celor de apă dulce; toți peștii adulți respiră prin branhii.

În schimb **amfibienii** populează atât apa cât și uscatul; pentru a se înmulți, se întorc în apă, cu excepția salamandrei alpine, care este vivipară. Salamandre tipice sunt salamandrele și tritonii, al căror schelet rămâne încă parțial cartilaginos. Caracteristica pregnantă a broaștelor, reprezentate de broaște, broaște râioase și buhai, este pielea bogată în glande, precum și abilitatea lor deosebită de a sări.

Spre deosebire de acestea, pielea **reptilelor**, reprezentate de șopârle și șerpi, este uscată, foarte săracă în glande, deseori întărită, cu solzi cornoși sau plăci cornoase, respectiv susținută de plăci osoase.

Datorită formelor de manifestare foarte diferite, cuprinzătoarea clasă a **păsărilor** este împărțită în grupe – care nu corespunde întotdeauna sistematiei științifice – și înfățișată de mai mulți reprezentanți. Păsările cântătoare ocupă cel mai mult spațiu: acestea sunt de la hirundinide până la corvide (aparțin într-adevăr acestora!) și se remarcă printr-un aparat vocal complicat; puii lor sunt nidicoli (altriciali).

O serie de caracteristici deosebite **mamiferele** de celelalte vertebrate, dintre care amintim ca fiind cele mai importante: glandele mamare, a căror secreție servește la hrănirea puilor, și părul adevărat. Ca animale cu sânge cald, mamiferele, la fel ca și păsările, mențin o temperatură în mare parte constantă a corpului, cu excepția animalelor care hibernează, de exemplu, lilieci și aricii.

Mic dicționar de termeni tehnici

detritus – resturi organice ale animalelor și plantelor moarte

fertil – care produce roade, roditor

flori proterandice – organele, respectiv produsele sexuale masculine se maturizează înaintea celor feminine

fotosinteză – crearea de legături organice în platele verzi, din apă și dioxid de carbon, sub acțiunea luminii solare

fronde – frunze ale ferigilor

hora vrăjitoarelor – formațiune circulară de carpozoame

imago – insectă matură, ajunsă la maturitate sexuală (insectă completă)

izlaz – pajiști și pante aride, pietroase, folosite ca pășuni

locații ruderaie – soluri create de om, de cele mai multe ori bogate în azot (gropi de gunoi, margini de drumuri și străzi, terasamente)

mâțișor – inflorescență de cele mai multe ori suspendată, în formă de ciorchine sau spic, cu flori individuale inobservabile

micoriză – simbioză a miceliului cu rădăcinile unei plante mai evolute

năpârlire – schimbarea penelor la păsări

nidicole (altriciale) – păsări care ies din ou relativ nedevelopate, încă nu se pot deplasa și rămân un timp mai îndelungat în cuib

nidifuge (precociale) – păsări care ies din ou în stare foarte evoluată și care părăsesc cuibul după cel mult o zi

osmoză – preluarea sau eliberarea de substanțe dizolvate printr-o membrană

papus – smoc de perișori format din caliciul florii și care servește, ca o parașută, la răspândirea semințelor pe calea vântului

parazit – organism, care trăiește și se hrănește pe seama unui organism gazdă, provocându-i adesea daune, boli sau chiar moartea

pasăre călătoare pe distanță scurtă – specie de păsări, care hoinărește după perioada de reproducere (de cele mai multe ori pentru a găsi resurse suficiente de hrană)

pasăre parțial migratoare – specie de pasăre la care doar o parte dintre indivizi pleacă la reședința de iarnă, restul rămânând pe tot parcursul anului în zona de reproducere

penaj de iarnă – penaj obișnuit al femelelor păsărilor, uneori și al puilor; masculii năpârlesc vara, schimbând penajul de vară cu cel de iarnă

plantă dioică (cu flori unisexuate) – organele sexuale/florile de sex feminin și masculin se află pe plante diferite

plantă monoică – organele sexuale/florile de sex feminin și masculin se află pe aceeași plantă

pterostigmă – o marjă îngroșată a marginii costale a aripilor libelulelor, limitată de nervuri, deseori colorată în mod izbitor

rizom – tulpină subterană cu frunze rudimentare, în formă de solzi

simbioză – comunitate biologică dintre organisme de specii diferite, în folosul amândurora

simetrie bilaterală – o floare se poate descompune numai printr-un plan simetric în două jumătăți în oglindă

simetrie radială – o floare se poate descompune în jumătăți în oglindă, prin mai mult de două planuri de secționare

sporange – recipient pentru spori, capsulă cu spori (mușchi, ferigi)

spori – organ de înmulțire asexuat al bacteriilor, ciupercilor, algelor, mușchilor și ferigilor

steril – nefertil

tal – corp simplu al plantelor, fără împărțire în rădăcină, tulpină și frunze

Abrevieri

C Caracteristici

D Distribuție

P Particularități

V Mod de viață, dezvoltare

R Răspândire

I Înmulțire

♂ Mascul, de sex masculin

♀ Femelă, de sex feminin

∅ Diametru

A Amenințare conform **Listelor roșii**

Litera **A** după denumirea speciei face referire la o amenințare conform **Listelor roșii**, care planează asupra speciei, de la categoria „specie periclitată de dispariție imediată”, la „specie foarte periclitată”, „specie periclitată” și până la așa-numita categorie „atenție specie care devine probabil periclitată”, fără a menționa alte detalii (nici chiar detalii din țări individuale).

Indicatorul de poziție, din rândul de titlu, arată textul căruia îi aparțin fotografiile. De exemplu, la pag. 370: Sfinxul teiului este prezentat în a doua fotografie de sus și cea din stânga dedesubt.

Boletus edulis

Hribul cenușiu

C Pălăria semisferică de la maro-deschis până la maro-închis (Ø până la 30 cm); tuburile sunt albe, ulterior gălbui până la verde-oliv. Piciorul de până la 15 cm, în formă de măciucă sau bulboasă, are în treimea superioară o structură de rețea. Carnea albă, maronie sub pălărie: în caz de rănire, neschimbată.

R Din iulie până în noiembrie. În păduri de foioase și conifere, de preferință pe soluri acide. În unii ani, apare masiv.

P Ciupercă comestibilă excepțională, cu aromă de nucă, care este specifică și altor ciuperci din familia *Boletus*. Este posibilă confundarea sa cu Fierea pădurii (*Tylopilus felleus*), care este necomestibilă!

Neoboletus luridiformis

Mânătarcă țigănească, buretele vrăjitoarei

C Pălăria ca o pernă, catifelată, maro-închis (Ø până la 20 cm); tuburile gălbui cu capete roșii, iar în caz de leziune devin albastre. Piciorul are o lungime de până la 12 cm, claviformă până la bulboasă, fără modele de rețea; acoperită cu fulgi roșii pe fundal galben. Carnea galbenă, în tăietură de culoare albastru-închis.

R Din mai până în octombrie. În păduri de foioase și conifere.

P Ciupercă comestibilă foarte gustoasă, dar otrăvitoare în stare crudă!

Tylopilus felleus

Fierea pădurii

C Pălăria semisferică, cu margine ondulată, maro-deschis (Ø până la 15 cm); tuburile albe, mai târziu roz (diferență față de hrib!). Piciorul are o lungime de până la 15 cm, maro-deschis, claviformă, cu o rețea de vinișoare maronii. Carnea este albă.

R Din iunie până în octombrie. În păduri de conifere cu soluri acide, sub molizi și pini.

P Este necomestibilă din cauza gustului său amar, ca fierea.

Imleria badia

Hribul murg

C Pălăria plat-bombată, maronie, de culoarea castanelor (Ø până la 15 cm); tuburile sunt albe, apoi galben-verziu, la presiune devin ușor albastrii. Piciorul are o lungime de până la 14 cm, galben-marونیu, deseori fibroasă, striată, niciodată cu structură de rețea. Carnea este fermă, ulterior buretoasă, alb-gălbuie, devine albastră în secțiune.

R Din iulie până în noiembrie. De cele mai multe ori în păduri de conifere, în soluri acide.

P La fel ca și hribul este foarte gustos, dar de la accidentul nuclear de la Cernobîl este încărcat cu cesiu radioactiv. Poate fi confundat cu hribul sau cu fierea pădurii.

Leccinum scabrum

Pitarca aspră

C Pălăria în formă de pernă, de la maro-deschis până la maro-închis (Ø până la 12 cm); tuburile alb-gri ies în afară de sub marginea pălăriei. Piciorul este alb, cu solzișori maro-negri, până la 15 cm, în formă de măciucă alungită. Carnea este albă, fermă, dar devine ușor buretoasă.

R Din iunie până în octombrie. De cele mai multe ori sub mesteceni, în păduri, parcuri.

P Ciupercile tinere sunt ciuperci comestibile foarte bune. Sunt ușor de confundat cu alte specii *Leccinum*, care sunt și ele comestibile.

Leccinum versipelle

Pitărcuța

C Pălăria este semisferică până la plat-bombată (Ø până la 20 cm), de culoare portocalie până la roșu-cărămiziu. Cuticula este ușor rășfrântă la margine; tuburile sunt gri-alb. Piciorul până la 22 cm, alb cu solzi negri. Carnea albă, după tăiere devine gri-violetă până la neagră.

R Din iunie până în octombrie. Întotdeauna sub mesteceni (simbiont micoriza!).

P Ciupercă comestibilă. Pot apărea confuzii cu pitarca aspră descrisă mai sus sau cu alte specii aproape înrudite, care sunt strâns legate de alte specii de copaci (plop, carpen, stejar, pin ș.a.).

Suillus luteus

Turta vacii

C Pălăria este bombată, maro-închis, la umezeală devine clar lipicioasă (Ø până la 12 cm); tuburile sunt de un galben strălucitor, ca și gălbenușul de ou. Piciorul până la 6 cm, alb-gălbui cu un inel membranos alb-violet. Carnea alb-gălbui, devine foarte repede moale.

R Din iulie până în noiembrie. Întotdeauna sub pini.

P Ciupercă comestibilă; cuticula trebuie îndepărtată înainte de consum. Poate provoca intoleranțe la persoanele sensibile. Poate fi confundată cu alte specii de *Suillus*, de asemenea comestibile!

Suillus grevillei

Untoasa cu inel, hribul zadei

C Pălăria bombată, lipicioasă, maro-aurie (Ø până la 10 cm); tuburile sunt mai întâi galben-aurii, apoi se închid la culoare. Piciorul până la 10 cm, galben-marونیu, cu o zonă inelară îngustă, lipicioasă. Carnea gălbui, foarte fragedă.

R Din iunie până în noiembrie. Întotdeauna sub zăde.

P Ciupercă comestibilă. Poate fi ușor confundată cu alte specii de ciuperci care cresc în apropierea zadelor sau cu turta vacii, descrisă mai sus.

Clematis vitalba

Curpenul de pădure

C Liană care se cațără până la o înălțime de 30 m cu trunchiuri cu o grosime de până la 3 cm și scoarță gri-maronie, care se desprinde în fâșii lungi. Lăstarii tineri sunt serati, cu muchii, mai întâi verzi, apoi maro și goi pe interior. Frunzele sunt opuse, cu pețiol de 4-6 cm impar penate; cele 5 foliole pețiolate, de 3-5 cm, cu margine întreagă sau grosier serate, respectiv cele inferioare sinuate. Din iunie până în septembrie apar florile hermafrodite cu pețiolul lung, grupate în panicule bogate, amplasate la axilele frunzelor sau la capătul lăstarilor tineri; 4 petale alb-gălbui, acoperite cu perișori scurți, cu 7-8 mm, ceva mai lungi decât numeroasele stamine divergente. Polenizare prin insecte. La maturitate, în octombrie, pistilurile se transformă în organe de zbor, argintii, pubescente; cu ajutorul acestora, primăvara următoare, fructele de 2-3 cm sunt răspândite de vânt.

R Zăvoaie, păduri umede, mixte, de foioase, liziere, tufărișuri.

P Cea mai frecventă liană autohtonă, care se cațără cu ajutorul cârceilor. Pețiolul, axul frunzei și pețiolul pinolelor efectuează mișcări de îndoire și pot năpădi complet alți copaci sau arbuști.

Amelanchier ovalis

Părul sălbatic, pomul cu stafide

C Arbust cu o înălțime de până la 3 m, rotund, cu scoarță neagră-maronie, cu crăpături longitudinale. Lăstarii tineri sunt la început alb-lănoși, ulterior netezi, verzi-oliv strălucitori. Frunzele alternate, cu pețiolul de 8-15 mm, oval-ovoide, până la 4 cm, rotunjite la ambele capete; pe partea superioară verde-mat, pe partea inferioară galben, pubescent, cu smocuri la unghiurile nervurilor. Din aprilie până în iunie înfloresc florile hermafrodite albe, cu 5 petale, grupate câte 3-6 în umbele situate la capetele lăstarilor tineri.

Polenizare prin insecte. Fructele negre-albastrii, sferice, de 8-10 mm, se coc în august/septembrie. Fructele dulci sunt comestibile și sunt răspândite de păsări.

R Pante uscate, stâncoase, tufărișuri luminoase; preferă solurile calcaroase și locațiile în plin soare.

P Poate pătrunde cu rădăcinile adânc în fisurile stâncilor și se poate alimenta astfel cu suficientă apă.

Bupthalmum salicifolium

Bupthalmum

C 20-60 cm. Pe tulpina erectă se află capitule individuale, galbene, de 3-6 cm; florile marginale sunt late de 2-3 mm, în centru aflându-se numeroase flori tubulare. Perioada de înflorire din iulie până în august. Frunzele sunt alternate, nedivizate, ovoid-lanceolate, mățâșos pubescente, de până la 2 cm, dințate sau cu marginea întreagă.

R În păduri luminoase, la margini de drumuri, pe pășuni neglijate, calcaroase, pășuni și alte locuri pietroase, până la altitudini de 2000 m. (Nu crește la noi!)

P Plantă iubitoare de căldură și de multă de lumină, indică prezența calcarului.

Doronicum grandiflorum

Doronicum

C 10-50 cm. Florile individuale, mai rar până la 5 capitule pe tulpina tubulară, pubescentă; 4-6 cm; 20-30 de flori ligulate galbene înconjoară florile centrale, de asemenea galbene. Perioada de înflorire din iulie până în august. Frunzele de la bază ovoide, late; frunzele superioare înconjoară tulpina și sunt acoperite cu perișori la margine.

R În grohotișuri, pe pietriș, la altitudini de 1300-2500 m.

P Este confundată deseori cu arnica (*Arnica montana*) descrisă mai jos, care însă nu crește pe grohotiș.

Arnica montana **A**

Arnica

C 20-60 cm. Tulpina simplă sau cu puține ramificații, acoperită cu perișori glandulari. Capitulele sunt de culoarea gălbenușului de ou, de 6-8 cm, receptaculul acoperit cu perișori. Înfloarește din mai până în august. Frunzele de la bază sunt obovate, cu marginea întreagă; frunzele superioare sunt amplasate în 2-3 perechi de frunze opuse.

R Pășuni alpine aride, smârcuri, până la o altitudine de 2500 m.

P Plantă medicinală foarte veche și cunoscută. Conține substanțe amare, uleiuri eterice, acid tanic și o lactonă, numită helenalină cu efecte antiinflamatorii și anti-tumorale puternice; utilizare externă și internă.

Tragopogon pratensis

Țâța-caprei, barba caprei

C 30-70 cm. Capitulele de 4-6 cm au o culoare galbenă-intensă, formate numai din flori ligulate; tulpina este puțin sau deloc îngroșată sub capitul. Perioada de înflorire din mai până în iulie. Frunzele sunt fără pețiol, înconjoară tulpina, îngust-lanceolate, se termină cu vârfuri lungi.

R Pe pajiști bogate în substanțe nutritive și pășuni semiaride până la 2000 m.

P Numele se datorează papusului de pe achene (provenit din caliciu).

Vanessa cardui

Fluturile de scaieți

C Anvergura aripilor de 50-60 mm. Aripile sunt de culoare roșu-cărămiziu-deschis, cu pete închise la culoare; zona vârfulilor aripilor anterioare este neagră, cu pete albe. Partea inferioară a aripilor anterioare este multicoloră – colorată în roz, verde-galben, maro-roșcat, negru și alb, partea inferioară a aripilor posterioare prezintă un model de hartă cu pete vizibile în formă de ochi, cu margine fin conturată. Omizile de culori foarte variate, în mod tipic au mulți țepi ramificați pe întregul corp, amplasați pe dungi longitudinale de culoare deschisă. Pupa este maro-gri, cu pete aurii, strălucitoare.

R Pe câmpuri, pajiști și în alte locații deschise, nu în păduri. Zboară în 2 generații, din mai până în octombrie.

V Specia este un fluture migrator, care vine la noi începând din luna martie. După împerechere se dezvoltă noua generație, cel târziu până în septembrie și încearcă apoi în octombrie să traverseze Alpii spre sud. De cele mai multe ori însă, fluturii îngheață în munți. Fluturile este un vizitator asiduu al florilor, dar se hrănește cu plăcere și cu fructe căzute. Depunerea ouălor și dezvoltarea omizilor se face de preferință pe scaieți.

Aglais urticae

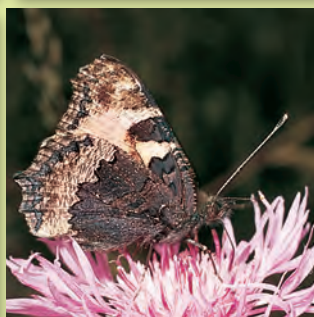
Vulpea mică

C Anvergura aripilor de 45-55 mm. Fluture maro-roșcat ca focul, cu pete de culoare deschisă și închisă, mai ales pe marginea de dinainte a aripii anterioare. La ambele perechi de aripi, zonele apropiate de corp sunt închise la culoare, marginea cu colțuri, prevăzută cu pete albastre. Omizile sunt negre cu dungi longitudinale galbene și țepi; pupa are pete metalice.

R Zboară în toate zonele deschise și se mai întâlnește încă destul de frecvent. Este prezent la noi din mai până în octombrie, în 2-3 generații. În România o generație cu diapauză.

V Fluturii hibernează în peșteri, pivnițe și poduri; dacă vremea este favorabilă, zboară deja din martie. Se hrănesc cu plăcere cu nectar de flori, dar și cu fructe căzute. Depune ouăle pe urzici, unde se dezvoltă omizile – de cele mai multe ori în colectiv.

Fringilla coelebs

Cînteza

C De dimensiunea unei vrăbii, dar mai zveltă, cu coadă mai lungă. Partea dorsală, partea ventrală și fața ♂ maro-castaniu, creștetul și ceafa albastre; ♀ modestă, maronie. Ambele sexe și păsările tinere sunt gri-marou cu dungă albă dublă pe aripi, margini albe ale cozii și târtiță verde-gri.

R În păduri, parcuri, grădini, crânguri; parțial migratoare, mai ales ♀ ierneză în vestul și sudul Europei.

V Strigă frecvent „pinc”, fluieră „huit” și cântă o strofă răsunătoare, cu intonație descendentă. Caută hrana predominant la sol, vara insecte, iarna semințe.

I Cuibărește în perioada din aprilie până în iulie; cuib bine camuflat, sus în copaci, la ramificațiile crengilor. 4-6 ouă, durata de clocire 12-13 zile, puii stau în cuib 12-15 zile.

Fringilla montifringilla

Cînteza de iarnă

C De dimensiunea vrăbiei; pieptul, umerii și dunga de pe aripi sunt maro-portocalii, târtița albă. Capul ♂ în penaj de iarnă este maroniu datorită multor margini deschise ale penelor, în penaj nupțial este gri-negru. ♀ este în totalitate mai maronie.

R Pasăre cuibăritoare din nordul Europei; la noi pe timpul iernii, mai ales în ani cu recolte bogate de jir. Vine frecvent în puncte de hrănire.

V În funcție de severitatea iernilor vin stoluri mai mici sau mai mari la noi, se hrănesc mai ales cu jir; în timpul cuibăritului se hrănesc cu insecte.

I Cuibărește în nordul Europei, între mai și iulie, în mesteceni; 5-7 ouă, durata de clocire și perioada cât mai stau puii în cuib sunt fiecare de aproximativ 11-13 zile.

Chloris chloris

Florintele

C De dimensiunea vrăbiei; cu cioc puternic, de culoare deschisă, oglinda aripilor galbenă și margini galbene ale cozii. ♂ sunt predominant verzi, cu târtița galben-verde, ♀ modeste, verde-gri.

R La liziere de păduri, crânguri, parcuri, grădini; pasăre sedentară.

V Strigă frecvent „ghiuc”, cântecul cu triluri asemănătoare cu cele ale canarului se aude dintr-un punct de observație situat la înălțime sau din zborul care seamănă cu cel al liliacului. Se hrănește cu muguri, flori, semințe, bace, insecte.

I Cuibărește în perioada din aprilie până în august, cuibul este bine ascuns în tufărișul des. ♀ clocește timp de 12-15 de zile 4-6 pui, care mai sunt hrăniți în cuib timp de 14-17 de zile.

